

Sygn. akt II K 404/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Drobińska

Protokolant: staż. sąd. Paulina Feder

Prokurator Mariusz Radomski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2015 r., 2 grudnia 2015 r., 21 stycznia 2016 r., 10 marca 2016 r. i 28 kwietnia 2016 r., 23 czerwca 2016 r., 28 czerwca 2016 r., 8 września 2016 r., 27 października 2016 r. sprawy

M. P. (P.)

syna A. i E. z domu L., urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 kwietnia 2015 r. w C., na drodze publicznej- ul. (...), prowadził samochód osobowy marki A. (...), nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Chojnicach, sygn. akt II K 289/14 prawomocnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat,

tj. o czyn z art. 244 kk

orzeka:

- 1. oskarżonego M. P. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia tj. przestępstwa z art.244 kk i za to na podstawie tego przepisu skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,**
2. na podstawie art.69§1 i 2 kk w zw. z art.4§1 kk i art.70§1 pkt.1 kk w zw. z art.4§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzech) lat,
- 3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) oraz koszty postępowania w sprawie.**

Sygn. akt II K 404/15

UZASADNIENIE

M. P. był w przeszłości karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 26 czerwca 2014 roku, w sprawie o sygn. akt II K 289/14 został skazany za popełnienie przestępstwa z art.178a§4 kk w zw. z art.178a§1 kk. Sąd orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Sąd Okręgowy w Słupsku, wyrokiem z dnia 17 listopada 2014 roku, w sprawie o sygn. akt VI Ka 476/14, zmienił wskazany wyżej wyrok wymierzając oskarżonemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat (odpis wyroku k.59-60). Zakaz prowadzenia pojazdów rozpoczął swój bieg od dnia 18 marca 2014 roku (zawiadomienie o wykonaniu środka karnego (k.96 akt II K 289/14).

W dniu 11 kwietnia 2015 roku M. P. wsiadł do samochodu swojego ojca A. P.. Następnie samochodem osobowy marki A. (...) o nr rej. (...), poruszał się w C. na ul. 21 lutego. Tam zatrzymał się i wysiadł z pojazdu. Pojazd zostawił otwarty z włączonym głośno radiem. Sam udał się do pobliskiego parku. M. P. zachowywał się dziwnie i dlatego zostało wezwane pogotowie ratunkowe oraz policyjny patrol. Następnie oskarżony został przetransportowany do szpitala w C..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody już wyżej wskazane oraz pozostałe dowody zgromadzone w sprawie tj. zeznania K. K. (k.12v,89-90), M. O. (k.37,123-123v), D. C. (k.138-138v), S. M. (k.145-145v), L. S. (k.158-158v), W. O. (k.134-134v), B. H. (k.124-124v) oraz protokół oględzin rzeczy (k.4-5), protokół przeszukania (k.7-8), dokumentacja zdjęciowa (k.15), zabezpieczone ślady (k.25-28), karta karna (k.149-150), protokół pobierania krwi (k.42), opinia z badań kryminalistycznych (k.43-48), odpis wyroku (k.59,60), odpis notatników służbowych (k.104-107), płyta z nagraniem (k.108-109), dokumentacja medyczna (k.111-115), informacja Starosty (...) (k.130), informacja z firmy (...) (k.131), opinia Zakładu Medycyny Sądowej (k.175-181), wyroki (k.43,64 akt II K289/14).

Oskarżony M. P. (k.56,85-85v) oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na zadawane pytania.

Sąd Rejonowy uznał, że postawa oskarżonego stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony i pozostaje w całkowitej sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

Wedle wypowiedzi policjanta przybyłego na miejsce zdarzenia- K. K. (k.12v,89-90) po przybyciu na miejsce, udał się w kierunku wskazanym przez zgłaszającego i zastał tam oskarżonego M. P.. Świadek wyjaśnił również, że oskarżony zachowywał się dziwnie. Nie wypowiadał się racjonalnie, jednak kiedy odzyskiwał świadomość można było z nim spokojnie się porozumieć. Wtedy świadek dowiedział się, że oskarżony przyjechał z C., zażył środki odurzające oraz nie ma uprawnień do kierowania pojazdami. Świadek K. podał, że M. P. wielokrotnie mówił, że to on prowadził samochód.

Podobnej treści zeznania złożył policjant M. O. (k.37,123-123v). Zeznał on również, że były momenty kiedy z oskarżony był kontakt logiczny, opowiadał skąd przyjechał oraz jak się nazywa. Początkowo jednak nie reagował na wezwania. Wyjaśnił, że o tym, że pan od auta udał się do parku dowiedzieli się od pani sklepowej i pana spod sklepu. Podał też, że odległość pomiędzy samochodem a miejscem znalezienia oskarżonego wynosiła 50-100 m. Kluczyki do samochodu były w aucie.

Sąd Rejonowy uznał, że wypowiedzi tych świadków są jasne i logiczne. Relacje ich wzajemnie się uzupełniają. Znajdują one również swoje potwierdzenie w notatnikach służbowych policjantów oraz zeznaniach załogi karetki pogotowia.

Sąd Rejonowy przesłuchał również na rozprawie osoby, które udzielały pomocy medycznej oskarżonemu M. P.. D. C. (k.138-138v) zapamiętał, że była tylko jedna interwencja w parku. Wedle wypowiedzi tego świadka mężczyzna był chaotyczny i nie był z nim kontaktu cały czas.

S. M. (k.145-145v) natomiast nie pamiętał szczegółów dotyczących udzielania pomocy M. P.. Lekarz z karetki pogotowia- (...) (k.158-158v) podał, że mężczyzna sprawiał wrażenie, że był pod wpływem alkoholu, narkotyków lub podobnie działającego środka. Świadek zeznał, że zapytał oskarżonego o dzień i odpowiedział właściwie. Policjanci pytali również o to, czy przyjechał samochodem. Oskarżony pokazał kluczyki i samochód. Wedle wypowiedzi świadka, pojazd był zaparkowany pod sklepem, w odległości 50-60 m od tego miejsca.

W ocenie Sądu Rejonowego, wypowiedzi załogi pogotowia ratunkowego zasługiwały na przymiot wiarygodności. Zeznania wymienionych osób były spontaniczne i zgodne z relacją przedstawioną wyżej przez funkcjonariuszy Policji.

W sprawie nie zdołano ustalić danych personalnych osoby, która widziała moment kiedy oskarżony M. P. poruszał się samochodem osobowym na ulicy 21 lutego w C.. Sąd przesłuchał natomiast W. O. (k.134-134v). Świadek ten wskazał jasno, że kiedy szedł chodnikiem, mijala go kobieta, która zapytała czy posiada on telefon, ponieważ tam jest kierowca który znajduje się pod wpływem alkoholu lub narkotyków. Na zadane pytanie świadek ten odpowiedział jasno, że tą osobą był oskarżony. Zachowywał się dziwnie, chodził po ulicy i wkoło samochodu. Kierowca udał się do parku.

Zostawił samochód otwarty i z kluczykami. Przyznał przy tym, że nie widział kto prowadził samochód, jednak to oskarżony chodził koło samochodu i nikogo innego nie było.

Sąd Rejonowy uznał, że zeznania świadka zasługują na przymiot wiarygodności. Są one jasne i szczerze. Świadek nie znał oskarżonego i nie ma żadnego powodu w celowym obciążaniu M. P..

Pracownica sklepu na ulicy 21 lutego w C. -B. H. (k.124-124v) podała, że słyszała jedynie od klientów, co się dzieje. Później dowiedziała się, że więcej osób tam było, ale ona widziała tylko jedną. Chyba był to oskarżony.

Sąd uwzględnił zeznania świadka przy dokonywaniu ustaleń faktycznych. Wypowiedzi B. H. należało ocenić jako zgodne z prawdą, brak jest jakichkolwiek podstaw do ich kwestionowania.

W sprawie złożył również zeznania A. P. (k.133-134), który jest ojcem oskarżonego. Podał on, że jest właścicielem samochodu marki A. (...) i często go pożycza synowi. Przyznał, że była taka sytuacja, że odbierał ten pojazd z parkingu w M.. Dodał przy tym, że jego syn ma zakaz prowadzenia pojazdów i samochód daje komuś do prowadzenia.

Sąd dał wiarę tym zeznaniom. Okoliczność, że świadek A. P. jest właścicielem pojazdu nie była sporna. Nadto pozostałe wypowiedzi świadka, chociaż szczerze i logiczne, w żadnej mierze nie wykluczają winy oskarżonego M. P. popełnienia zarzucanego mu czynu. Fakt, że wcześniej oskarżony korzystał z pomocy kolegów w prowadzeniu pojazdu, nie oznacza, że tego dnia zdarzyło się inaczej. Tym bardziej, że świadek nie widział wyjazdu syna z domu.

Do sprawy została sporządzona opinia Zakładu Medycyny Sądowej G. (...) (k.175-181). Po przeprowadzonych badaniach zabezpieczonych śladów prof. dr hab. n. med. R. P. stwierdził, że uzyskany ślad zawiera mieszaninę DNA co najmniej dwóch osób w tym przynajmniej jednego mężczyzny. W badanej mieszaninie obecne są wszystkie cechy zgodne z posiadanymi przez M. P., co nie pozwala na wkluczenie obecności jego DNA w w/w śladzie. Nadto pozostałe zabezpieczone ślady nie pozwalały na przeprowadzenie badań.

W ocenie Sądu Rejonowego, sporządzona opinia jest jasna, rzetelna i zawiera odpowiedzi na wszystkie pytania. Stąd też Sąd uwzględnił ją przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

W toku postępowania przygotowawczego uzyskano opinię z badań kryminalistycznych Laboratorium Instytutu (...) w B. (k.43-48). W oparciu o przeprowadzone badania ustalono, że we krwi M. P. znajdowało się 4,7 ng/ml Δ^9 -tetrahydrokannabinolu.

Sąd uznał, że opinia ta jest rzetelna, jasna i nie budziła żadnych wątpliwości interpretacyjnych.

Wobec braku podstaw do kwestionowania Sąd uznał za wiarygodne pozostałe dowody zgromadzone tj. protokół oględzin rzeczy (k.4-5), protokół przeszukania (k.7-8), dokumentacja zdjęciowa (k.15), zabezpieczone ślady (k.25-28), karta karna (k.32-33,149-150), protokół pobierania krwi (k.42), odpis wyroku (k.59,60), odpis notatników służbowych (k.104-107), płyta z nagraniem (k.108-109), dokumentacja medyczna (k.111-115), informacja Starosty (...) (k.130), informacja z firmy (...) (k.131).

W tym stanie sprawy wina oskarżonego M. P. nie budziła żadnych wątpliwości Sądu i polegała na tym, że w dniu 11 kwietnia 2015 roku w C., na drodze publicznej – ul. 21 lutego prowadził samochód osobowy marki A. (...), nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Chojnicach, sygn.. akt II K 289/14, prawomocnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art.244 kk.

Przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd kierował się tym, że ocena każdego dowodu, również z wyjaśnień oskarżonego, jako pozostawiona sądowi orzekającemu, musi być dokonywana z przekonaniem, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu. Dopiero, kiedy przeprowadzone dowody, ich ocena i wyprowadzone z nich wnioski, obalą owo przekonanie- można ferować wyrok skazujący. Stanowisko takie ma

swoje uargumentowanie w treści art.5§1 kpk w związku z art.7 kpk, jako że przepisy tej ustawy uznają jedynie zasadę swobodnej oceny dowodów, będącej efektem rozważań całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz nie różnicują dowodów od tego, w jakiej fazie postępowania i od kogo zostały pozyskane (wyrok S.A. w Lublinie z dnia 29.04.2009 r., II AKa 63/09).

Przy analizie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, że art.244 kk została określona odpowiedzialność za przestępstwo łamania zakazów orzeczonych przez sąd.

Oskarżony M. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie złożył wyjaśnień. Wszystkie dowody przeprowadzone przez Sąd Rejonowy miały charakter poszlak.

O winie oskarżonego, w ocenie Sądu Rejonowego, świadczą przede wszystkim zeznania świadka W. O.. Osoba ta została poproszona przez kobietę o zawiadomienie policji z uwagi na dziwnie zachowującego się kierującego. Oczywistym jest, że świadek O. nie widział faktu kierowania, ale zeznał w sposób jasny i nie budzący żadnych wątpliwości, że przy samochodzie znajdował się jedynie oskarżony. Sięgał on do samochodu, potem oddalił się do parku. Nie było żadnych innych osób. Nadto Sąd Rejonowy zwrócił uwagę również na fakt, że kobieta, która prosiła o zawiadomienie Policji, określiła oskarżonego jako kierowcę. Te wypowiedzi korelują z treścią zeznań pozostałych osób tj. sprzedawczyni B. H., a także policjantów i personelu medycznego. K. K. i M. O. jako pierwsi przybyli na miejsce zgłoszenia. Zastali samochód z kluczykami w środku i grającym radiem i niedaleko, w parku oskarżonego. Ich wypowiedzi są szczerze i logiczne. Wszystkie informacje istotne dla postępowania zostały przez nich ujęte w notatkach służbowych. Nadto zeznali oni, że w momentach odzyskania świadomości oskarżony przyznał się im do kierowania pojazdem i podał swoje dane. Te okoliczności z kolei zostały potwierdzone przez zeznających sprawie S. M. i L. S.. Przy dokonywaniu oceny zeznań wymienionych świadków Sąd Rejonowy stwierdził, że każda z tych osób przedstawiła swoją zapamiętaną przez siebie relację. Brak było jakichkolwiek elementów mogących świadczyć o tym, że osoby te uzgadniały między sobą wersję wydarzeń.

Sąd Rejonowy zgromadził również opinię Zakładu Medycyny Sądowej G. (...). W przeprowadzanych badaniach ustalono, że w badanej mieszaninie (zabezpieczonej z powierzchni kierownicy samochodu A. (...)) obecne są wszystkie cechy zgodne z posiadanymi przez M. P., co nie pozwala na wkluczenie obecności jego DNA w w/w śladzie. Powyższa informacja stanowi zatem oczywiste dopełnienie wcześniejszych wniosków ustalonych w oparciu o osobowe źródła dowodu. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, że wszystkie te dowody tworzą jedną spójną całość. Dzięki temu można przyjąć, że poszlaki stanowią jeden, nierozzerwalny łańcuch.

W ocenie Sądu Rejonowego, wszystkie wymienione dowody, co prawda nie wskazują wprost, że przestępstwa dopuścił się oskarżony, pozwalają jednak na wnioskowanie co do tego, że M. P. w dniu zdarzenia kierował pojazdem swojego ojca, naruszając sadowych zakaz.

Za popełnienie przestępstwa z art.244 kk Sąd wymierzył M. P. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art.69§1 i 2 kk w zw. z art.4§1 kk i art.70§1 pkt.1 kk w zw. z art.4§1 kk Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary na okres próby wynoszący 3 lata.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara i środki karne nie przekraczają stopnia jego winy oraz społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu. W przypadku oskarżonego Sąd potraktował jako okoliczność obciążającą jego dotychczasową karalność za przestępstwo z art.178a§4 kk. Nie było żadnej szczególnej okoliczności, które usprawiedliwiłaby prowadzenie pojazdu przez oskarżonego wbrew orzeczonemu zakazowi. Oskarżony jest osobą młodą, znającą obowiązujące normy społeczne i prawne, zdającą sobie również sprawę z konsekwencji ich naruszania.

Zważywszy wszystkie okoliczności, Sąd Rejonowy uznał, że istnieje zatem pozytywna prognoza kryminalistyczna, która uzasadnia zastosowanie wobec M. P. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Przy czym należy podkreślić, że podstawową przesłaną zawieszenia wykonania kary są wynikające z dotychczasowego postępowania oskarżonego, dające się uzasadnić w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

przypuszczenia, co do przewidywanego sposobu życia, dotyczy to przede wszystkim przestrzegania przez niego porządku prawnego. Wśród wskazanych w art.69§2 kk w zw. z art.4§1 kk przesłanek prognozowania nie istnieje priorytet którejkolwiek z nich (wyrok SN z dnia 19.01.1973 r., OSNPG 1973/7/91, wyrok SN z dnia 23.02.1979 r., OSNKW 1979/5/54). Wyznaczony okres próby będzie wystarczający dla zweryfikowania pozytywnej prognozy oskarżonego.

Oskarżony w chwili obecnej jest kawalerem. Mieszka razem z rodzicami i rodzeństwem. Nie posiada żadnego majątku. Obecnie nie pracuje i utrzymuje się z zasiłku dla bezrobotnych. Z zawodu jest stolarzem.

Sąd nie dopatrywał się okoliczności łagodzących.

W ocenie Sądu wymierzona kara wpłynie na oskarżonego wychowawczo i zapobiegnie powrotowi do popełniania przestępstw, zaspokoi również społeczne poczucie sprawiedliwości.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art.627 kpk i art. 2 ust.1 pt.3 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych.